

den modsatte Vej og sige: Nej, Fordringerne skulle være lempeligere. Folketingets Udvalg siger i sin Indstilling, at en saadan Forsørgelse, som tilsigtes, maatte være „bygget paa saadanne synlige Selvhjælpsbestræbelser, der give Reformens Gennemførelse det fornødne økonomiske Grundlag og bidrage til at støtte Samfundets moralske Kraft“. Det er tydeligt nok, at man her sigter til, at vedkommende selv skal yde positive Bidrag, Pengebidrag til sin Forsørgelse i Alderdommen.

Det ærede Medlem for 9de Kreds (Stilling) omtalte, at det vilde være fordelagtigt for Kommunerne at faa Personer ind under Alderdomsforsørgelsesloven, som ellers vilde komme under Fattigvæsenet, idet Kommunerne saa ville faa Halvdelen af Udgifterne dækkede. Jeg behøver dog naturligvis ikke at erindre det ærede Medlem om, at man ikke her skal varetage Kommunernes Tarv alene, men at man bør se paa, hvad der i det hele kan anses rigtigt. Jeg skal indrømme, at det vel kunde være fordelagtigt for Kommunerne, men dette Hensyn alene kan man selvfølgelig ikke tage. I øvrigt skal jeg bemærke, at den overvejende Del af de Kommunalbestyrelser, der have udtalt sig om Spørgsmaalet, absolut have erklæret sig imod at indskrænke Tidsrummet fra 10 til 5 Aar. Det forekommer mig derfor ikke, at man med Rette kan paaberaabe sig Kommunalbestyrelsernes Ønske i saa Henseende.

Johansen: Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hansen-Solevad) var inde paa de statistiske Oplysninger, vi have faaet, og vilde derigennem godtgøre, at det vilde være et farligt Skridt at tage 100 Kr. for personligt Arbejde med i Betragtning, naar der skulde tages Bestemmelse om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende. Det ærede Medlem læste en Del op af den Beretning, der er sendt os fra statistisk Bureau, men af den fremgaar det ikke aldeles klart, hvilke Følger det vil have. At det vil have nogen Følge, er jo sikkert nok; men at Følgerne skulde være af en saa stor Rækkevidde, at vi bør vige tilbage for dem, tror jeg neppe. Paa den anden Side vil jeg sige til det ærede Medlem, at det at lade den fattige have noget Erhverv,

der ikke blev taget med i Betragtning, vil for os Landmænd være et overordentlig stort Gode. Thi det er sikkert nok — jeg har tidligere nævnt dette — at der endnu i 60—70aars Alderen kan være bevaret en stor Arbejdskraft, som vi praktiske Landmænd forstaa at vurdere. Denne Arbejdskraft er god, den er paalidelig, den er sikker, det er omtrent den sikreste, man har. Det er mange Gange, man sætter dem over Styr derved, at man — hvad det ærede Medlem for 9de Kreds (Stilling) ytrede, var haardt nok, — maa staa og trække den sidste fortjente Skilling fra, eller, naar man tager den med i Beregningen, maa sige: saa har han altsaa saa meget at leve af, saa skal Alderdomsunderstøttelsen være saa meget mindre. Saa har man det Tilfælde, som ofte møder, og som vi, der have haft med de Ting at gøre i Sogneraadene, kende godt til, at Folk, naar de skulle have Alderdomsunderstøttelse, komme og sige: Ja, jeg har været flittig og stræbsom hele mit Liv igennem, jeg vil gerne arbejde, men det kan jo ikke nytte noget, for jo mere jeg arbejder, jo mindre faar jeg i Alderdomsunderstøttelse; men der er andre, som hele deres Liv have været rene Driverter, de skulle belønnes derved, at de faa meget større Alderdomsunderstøttelse, end jeg faar. Det er en Ubillighed, og det nedbryder Selverhvervslysten, som vi netop skulde søge at holde op. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem (Hansen-Solevad) i de Betragtninger, han fremsætter, og set fra et rent Landbostandpunkt, tror jeg, de ere alt andet end rigtige.

Den ærede Ordfører (Johnsen) var inde paa Værdighedsbestemmelserne og sagde, at nu satté de fra hans Side ikke saa megen Pris paa dem, efter at de have hørt, hvordan Ministeriet hidtil havde taget paa Sagen. Men det er jo sket aldeles administrativt. Naar man skal arbejde og virke med Lovene ude i Kommunerne, ere Forholdene noget anderledes, saa komme vi til at tage det paa en noget anden Maade og kunne ikke løbe an paa, hvad Ministeriet mulig vil gøre i saa Henseende. Vi maa handle saaledes, som Loven foreligger, som den er affattet, som den hidtil har været forstaaet, og som der er virket